

မိမိတို့အတွက် — အနုပညာရေး

မာယာနှောင်

နိဂုံး

အို...ဒါတွေက နာကျင်စရာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရခြင်းသက်သက်ဘဲ။

ဟင့်အင်း အခုနေခါ ဒါတွေလုပ်နေဖို့ သူမမှာ အချိန်တွေမရှိတော့ပါဘူး။

သူလာတဲ့အထိ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သူမစောင့်ခွင့်ရတော့မယ်
မထင်ပါဘူး။ သူမကိုယ်သူမ သိခဲ့ပါပြီ။ ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်ဖွယ်လို့ထင်ပြီး၊

မက်မောတွယ်ဖက်ချင်ခဲ့တဲ့ တန်ဘိုးတစ်စုံတရာနဲ့ လူလူသူသူ ခဏတာကလေး
ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ချင်ခဲ့တဲ့ သူမရဲ့လူ့တစ်ဘဝ၊ လူ့အဖြစ် တစ်ခဏတာ
ကာလငယ်ကလေးဟာ ပြီးဆုံးခြင်းကို ရောက်တော့မယ်လား...။

နောက်ဘဝနဲ့ မနက်ဖြန်ဟာ ဘယ်တစ်ခုက

ပိုပြီးအရောက်မြန်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမခံစား သိနဲ့သိခဲ့ပြီ။ တစ်ဘဝလုံး

ရုပ်ရဲ့အထုအထောင်း အရိုက်အပုတ်ကို...ခံရင်း၊ ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ စိတ် ဓာတ်တွေကို
သူကတစ်စစီပြန်ကောက်စုနိုင်အောင် လမ်းပြပေးခဲ့တယ်လေ။ ဒါလောက်ကလေးနဲ့
တင်ကိုဘဲ ကျေးဇူးတင်ကျေနပ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မကို ရင်ထဲကအနက်ရှိုင်းဆုံး ကြင်နာစိတ်နဲ့

နေရာတစ်ခုမှာထည့်သိုသိမ်းဆည်းပေးခဲ့ တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးကြားရရုံနဲ့တင်
ဘဝဟာ သေပျော်နေခဲ့ပါရဲ့နဲ့။ တစ်ကယ်ဆို...ကျွန်မက လေ... ကျွန်မက...

ရှင့်ကိုတွေ့ချင်ရုံလေးပါ ကိုစိုးအေး... တွေ့ချင်ရုံသက်သက်ပါကွယ်။ ရှင့်ကို

နာကျင်မှုတွေ မပေးချင်ပါဘူး။ ရောဂါဝေဒနာဆိုးတွေ

ဖိစီးနှိပ်စက်နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ရှင့်ကိုဒဏ်ရာ အနာတရပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။

ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးတဲ့ နက်နဲလေးမြတ်တဲ့ ကြည်ညိုခြင်းမျိုးနဲ့ တစ်ခမ်းတနား တန် ဘိုးထားခဲ့မိတဲ့ စိတ်ကလေးကိုသာ ပေးချင်တာပါကွယ်။

ဟင့်အင်း...မာယာဟာ ဘယ်လောက်ပဲ လူ့အောက်တန်းစားအလွှာထဲကလူဖြစ်စေဦး တော့...။ အချစ်နဲ့ချစ်သူအပေါ် မသန့်စင်တဲ့ အပုပ်အသိုးတွေနဲ့ လှမ်းပက်မယ့်သူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။

ဟုတ်တယ်။ နောင်ကို ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ...၊ မရောက်လာခဲ့သည် ဖြစ်စေ...၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ ရှင်သွားလေရာလိုက်ပါခွင့်ရနေတယ် ဆိုရုံနဲ့ ကြည်နူးဝီတိဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ကျွန်မတွေးတတ်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မလေ...မသေခင် အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ တစ်စုံတရာ...လူ့ လောကကြီးအတွက် အကျိုးရှိမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်တော့မယ်။ လုပ်ခဲ့မယ်။ ဟုတ်တယ်...လုပ်မယ်။

ကျွန်မမရှိလဲ...။ ရှင်ရောက်လာချိန်အထိ ကျွန်မ မရှိလဲ...။ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်နဲ့ပတ် သက်ပြီး ရှင်ဂုဏ်ယူဝမ်းသာနိုင်အောင်လို့... ကျွန်မလေ...။

“မိန်းကလေး... မိန်းကလေး”

“... ..”

“အိပ်ပျော်သွားတာလား... အို... ငိုနေတာကွယ်... ဘာဖြစ်လို့ငိုရပြန်တာလဲ မိန်းကလေး ရယ်၊ မိန်းကလေး ဘာဖြစ်ချင်လဲ ပြောပါ၊ မလှသင်ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မျက်ရည်တွေ သုတ် လိုက်နော်”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ...ကျွန်မ”

“အင်း...”

“ကျွန်မအခုနေတဲ့ အိမ်နဲ့ခြံဝိုင်းကို ရောင်းပေးစမ်းပါမလှသင်”

“ဟယ်ကွယ်...ရုတ်တရက်ကြီး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ မိန်းကလေးရယ်၊

မိန်းကလေးပဲ သူ ပြန်လာရင်...နေဖို့ဆိုပြီး၊ ပြုပြင်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား၊
မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ...စိတ်ကူးပြောင်းသွားပြီ မလှသင်... ကျွန်မလေ...
ကျွန်မလို အစွန့် ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ ကလေးတွေ...၊ အငြင်းပယ်ခံခဲ့ရတဲ့
ကလေးတွေအတွက်... ကျွန်မ... အဆောင်တစ်ခု ဆောက်လှူမလို့”

“အို...”

“ဟုတ်တယ်...ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ လူတွေကို
မျက်လုံးချင်းဆုံမကြည့်ရဲတဲ့ ကလေးတွေ၊ အလှူရှင်တွေကို မျှော်ရင်းသိမ်ငယ်စိတ်၊
ရှက်စိတ်၊ နာကျင်ကွဲကြစိတ်တွေနဲ့ နေ့ ရက်တွေကို
ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြတ်သန်းနေရတဲ့ ဘဝတူ...အင့်...”

“မငိုပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်”

“ငိုလင့်နေရတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့...”

“ဒါတွေမပြောပါနဲ့လားကွယ်”

“ဟင့်အင်း...ပြောမယ်...၊ ကျွန်မပြောမယ်...ပြောပါရစေ”

“အလကားသက်သက် စိတ်ထိခိုက်အောင်ကွယ်”

“ဟုတ်တယ်...ထိခိုက်တယ်၊ ဒီထက်မကကြီးမားတဲ့ထိခိုက်မှုတွေနဲ့
ကျွန်မစိတ်တွေဟာ မီးလောင်ပြင်လိုနေခဲ့ရတယ်။ အဝတ်ရမဲ့မဲ့၊ အနေရမဲ့မဲ့နဲ့၊ ဒီနေ့
ဘယ်အလှူရှင်များ ပေါ်လာမလဲ၊ တောင်ကလာမလား...၊ မြောက်ကလာမလား...၊
အလှူရှင်တွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဆိုပြီး သိ လား...မလှသင်၊
ကျွန်မတို့တစ်တွေလေ...နေ့တိုင်း...နေ့တိုင်း”

“အေးပါကွယ်”

“အခုနေ ကျွန်မအလုပ်သင့်ဆုံးအရာက အဲဒါဘဲ မလှသင်၊ ကျွန်မကို

ကူညီပေးပါ။ မိဘမဲ့ဂေ ဟာမှာ ကျွန်မအဆောင်ဆောက်မယ်၊ ဂေဟာထဲမှာ စာသင်ဖို့
မလုံလောက်တဲ့ ခုံတွေ စာအုပ်တွေ ဝယ်မယ်...”

“နို့...မိန်းကလေး နေကောင်းတော့ ဘယ်နေမလဲ”

“ကျွန်မလား...၊ အင်း...ကျွန်မ နေပြန်ကောင်းရင်...ကျွန်မရဲ့
မူရင်းနေရာမှန်ဖြစ်တဲ့... မိဘမဲ့ဂေဟာကိုပြန်မယ်၊ သေတဲ့အထိ အဲဒီ
မှာပဲနေတော့မယ်။ ဘဝတူကလေးတွေကို ပြုစုပေးရင်း နဲ့လေ”

“အိုကွယ်”

“ကျွန်မလို မမိုက်ရအောင်ပေါ့ မလှသင်ရဲ့၊
ကျွန်မလိုဘဝမပျောက်ရအောင်ပေါ့၊ ကျွန်မလို အနာဂတ် မပျောက်ရအောင်ပေါ့၊
ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို လက်သင့်ခံနိုင်အောင် သင်ပေးဖို့ ပေါ့”

“မိန်းကလေးရယ်”

“ကျွန်မလို အထီးမကျန်အောင်လေ...ပြောမဲ့ပြောတာမလှသင်ရဲ့၊
ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက လေ...အဲဒီနေရာကို
အရမ်းမုန်းပြီး...အရမ်းလဲကြောက်တယ်၊ ထွက်ပြေးလာပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ
အဲဒီ မိဘမဲ့ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မတစ်ခါမှ နှုတ်ပေါ်မတင်ဘူး။ ကျွန်မ မေ့ထားတယ်
ဒါပေမယ့်...ခက်တာကလေ...ကျွန်မ မမေ့ဘူး...၊ ကျွန်မဘယ်သူလဲဆိုတာ...ကျွန်မ
ဘယ်ကလာ သလဲဆိုတာ...ကျွန်မဘဝကဘာလဲဆိုတာ...မမေ့ဘူး...လုံးဝ...လုံးဝ
မမေ့ဘူး...ဘယ် တော့မှ...”

* *

နိဒါန်း

“နောက်ကို ဖြစ်ဦးမလား...ပြောစမ်း...ပြော...နောက်ကို အချင်းချင်း
ရန်ဖြစ်ဦးမလား... ဟင်... ဟင်”

ကြမ်းတမ်းခက်မာသော လက်နှစ်ဖက်က ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ဆောင့်ခါပြီး
မရပ်မနား မေးနေ သည့်တိုင် သူမနှုတ်မှ စကားစတို့ တစ်စွန်းတစ်စ
တစ်ခွန်းတလေမျှထွက်ကျမလာ။ သူမနှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး
အံ့ကိုကြပ်ကြပ်ကြိတ်ထား၏ ။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
နင်ဒီလောက်ရိုင်းနေရသလဲဟင်...ဟင်...ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်မသိ တဲ့ဟာတွေ...”

စိတ်မောသွားတာလား...စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားတာလား သူမ မသိ။
သူမကို ဆောင့်တွန်း လွှတ်ပြီး ညှိမဲဖူးယောင်နေတဲ့ ကလေးမလေး၏ ငိုသံပြပြကို
ပါးစပ်ဖမ်းပိတ်ကာ သူမရှေ့မှ တဖျစ် တောက်တောက် ဆောင့်ထွက်သွားသော
အထိန်းကြီး ဒေါ်စန်းမြ နောက်ကျောကို သူမ စူးစိုက် ကြည့်နေဆဲ။
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ဆဲ။

ဖင်ထိုင်ရက်နောက်ပြန်လဲကျနေရာမှ သူမ ထလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ
နာကျည်းခြင်းများ၊ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းများ၊ ရန်လိုအေးစက်နေခြင်းများ။
တစ်စုံတစ်ခုကို လက်တုံ့ပြန်လိုခြင်းများ။ သူ မသည် ဖုတ်ဖက်ခါထလိုက်ပြီး သူမ၏
သတ်မှတ်နေရာလေးသို့ လာခဲ့သည်။ သူမ မျက်လုံးအိမ် တွင် မျက်ရည်စတို့...မရှိ။
ညနေ ဆည်းဆာသည် အကျည်းတန်လှစွာ မှောင်စပြုခဲ့ပြီ။

တစ်နေကုန်...စာအံ့သံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ဆူသံ၊ ဆော့သံ၊ ရန်ဖြစ်သံ။

ကြိမ်လုံးနှင့် သင်ပုန်း တဗျန်းဗျန်းထိသံ၊ အလှူရှင်များ ကျန်းမာပါစေ၊
ချမ်းသာပါစေ ဆု တောင်းသံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ဘုန်းဘုန်းဘုရား၏ မေတ္တာပို့သံ၊
အလှူရှင်များ၏ စုပ်သပ်သံ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ အမေးစကားသံတို့ဖြင့် ကျွန်ဆူခဲ့သော
တစ်နေ့တာကာလရှည်တစ်ခုသည်...ကြီးမားရှည်လျား လွန်းလှစွာ
မကုန်မခမ်းနိုင်ဘူး ထင်ရလောက်အောင် တရွေ့ရွေ့ချင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူမရင်တွေ တစ်ခုလုံး ကျိန်းပြီး အောင့်နေလေ၏ ။

ဘယ်နေရာက ဘာတွေ ဘယ်လို နာကျင်လေးပင်နေမှန်း
ဖော်မပြနိုင်ဘဲလျှက်၊ ပိတ် လှောင်မွန်းကြပ်ကာ အသက်ရှူမဝဖြစ်လာသည်။
ရေငတ်သလိုလိုဖြစ်လာပြန်၏ ။

အောင်ဇေယျ...ပရဟိတဂေဟာ...။ ခိုကိုးရာမဲ့များစုနေရာအရပ်။
မိဘမဲ့ဂေဟာ။ ထို့ ထက်ဆိုးရသော် ပျော်ရွှင်မှုသိရှိခြင်းနေရာ။

မကြာခင်...ဆရာတော် ခေါ်တော့မယ်လေ။

အခုလောက်ဆို သူမအကြောင်းကို...အရှိရော...၊ အရှိထက်ပိုပြီးရော၊
ဒေါ်စန်းမြပြော ထားပြီး လောက်ပြီ။ အဖြစ်ရော...အဖြစ်ထက်ပိုပြီးရောပေါ့...။

“သောက်ကလေး...ဂြိုဟ်မစစ်စစ်...၊ သူ ရောက်လာကတည်းက
ငါ့မှာနေနေညည လုံး ဝအနားမနေရဘူး၊ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာလေ။
ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ဟာတွေဆီကနေ ကူးစက်လာတဲ့ သွေးပဲဟာ၊ ဒါကြောင့်ဒင်းလဲ
သူများတကာနဲ့မတူတာ...၊ ဟင်း ဆုံးမလို့မရတဲ့ဟာလေး...၊ စ
ကားသာတစ်လုံးမှမပြောတာ၊ ဖြစ်ပြီဆိုရင် သူ...အရင်ချတာချည်းပဲ”

သူ့ဟာသူ ဘယ်နှစ်ရက်ရလို့ရမှန်းမသိတဲ့ကလေး...၊
အနီးစုတ်လေးနဲ့ထွေးထုတ်ပြီး
သယ်နိုးကျွန်းဈေးအမှိုက်ပုံထဲကကောက်လာတာလေ...၊
ကောက်လာတဲ့ဟာတွေကလည်း... ကိုယ်ကောက်လာပြီဆိုမှဖြင့်

ကိုယ့်ဟာကိုယ်မွေးကြပါတော့လား...၊ ဒီမှာ လူသုံးလေးရာလောက် ပြတ်ထနေတာကို ဒီပဲ အရောက်လာပို့ကြတယ်၊ ဘုန်းကြီးကိုမှ အားမနာဘူး”

“ဒါနဲ့မှအားမရလို့ ဒင်းကို ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်ရောက်အောင် ဘယ်သူပြုစုခဲ့ရသလဲ၊ ငါဘဲ...၊ ငါ့မလဲ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးပါလိမ့်...ဒီကျောင်းထဲလာပြီးများ ဝဋ်လာခံနေရတယ်”

ဒါက အထိန်းကြီး ဒေါ်စန်းမြ သူမကို တစ်လျှောက်လုံး ပေးခဲ့သော ဝဲစိုနာဖြစ်သည်။ ဘယ် အလှူရှင် ရောက်လာ ရောက်လာ သူမ၏ ဇာတ်လမ်း ပမာကအကောင်းဆုံး ဇာတ်ထုတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ အလှူရှင်တွေ၏ ပြီးပြီးပြောင်ပြောင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများ၊ အဆောင်အ ယောင်များ၊ အရှိန်အဝါများကို သူမ မသိကျိုးကျွံပြုလို့ ရနိုင်သော်လည်း ထိုသူများ၏ အကြည့်ဒဏ် ကို သူမခံနိုင်ရည်မရှိ။

ထိုအကြည့်ထဲကတွင် သူမတစ်သက်တာပတ်လုံး ဘယ်လိုမေ့ပျောက် မေ့ပျောက် မေ့နိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်သော အကြည့်များ။ နာကျင်စေသောအကြည့်။ သိမ်ငယ်စေသောအကြည့်။ အ ရှက်သည်းပျောက်ကွယ်စေနိုင်သောအကြည့်။

ပြီးတော့ ပုံစံခွက်ထဲ ရောက်လာသော အစားအသောက်များ။

နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပုံစံတူ ထမင်းဟင်း။ ဒီ ထမင်းဟင်းခွက်ကို မနိုက်မီ ရှည်လျားစွာပို့သနေရ သောဆုတောင်းမေတ္တာပို့သံများ။ မေတ္တာပို့ကိုရွတ်ဆိုနေစဉ် ရစ်သိုင်းလာသော မျက်ရည်စများ ကြောင့် သူမဦးခေါင်းကို တစ်ခါမျှ မမော့ခဲ့။

သူမ မျက်ရည်တွေကို လူမမြင်စေရ။ ထိုမျက်ရည်များကို မျက်လုံးအိမ်ထဲပြန်ရိုက်သွင်းပြီး ရင်ထဲ မျိုချခဲ့ရသော အကြိမ်များ။ မရေမတွက်နိုင်ခဲ့။ ရွယ်တူကလေးမငယ်လေးများက၊ ဝတ် ကောင်းစားလှ ဝတ်ကာ မွေးနေ့ မင်္ဂလာဆိုပြီး ဒီကျောင်းမှာ အလှူလာလုပ်သည့်နေ့ဆိုလျှင် အဆိုဆုံး။

ထိုကောင်မလေးငယ်များကို သူမ...မကြည့်နိုင်ခဲ့ အခြားသော

မြောက်များစွာ ဟိန်းလျှံ ထွက်နေသော ငေးမောအားကျစွာ မေတ္တာပို့သ သံထဲမှာ သူမအသံမပါဝင်ခဲ့။ နှုတ်တင်းတင်းစေ့ ပိတ်ကာ မျက်လွှာချနေခဲ့မြဲ။ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်မြဲ။

ထိုနေ့ ထိုအခါသည် အခြားကလေးများအဖို့ ဗိုက်ခွေးနမ်းမတတ် နံကားအောင် စား သောက်ပျော်ရွှင်ကာ အလိုပြည့်ကြသော်လည်း၊ သူမကတော့ ထိုအထဲမပါဝင်ခဲ့။ သူမ အစာမစား။ သူမနေရာမှာသာ ခွေလျက်လှဲနေ၏ ။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် အမုန်းမီးတို့ဖြင့် တလက်လက် တောက်နေတတ်ပြီး အာခံရန်လိုနေတတ်သော အကျင့်တို့ စွဲမြဲစွာကိန်းခဲ့ပြီး။

သူမ ဒီနေရာမှာ မနေလိုတော့ပြီ။

“ဟဲ့ မိဂျစ်တူး...ဘဘုန်းဘုန်းခေါ်နေတယ်”

မမစော လာခေါ်သည်ကို လည်လိမ်ကာ စွေစောင်းကြည့်မိသည်။ စကားပြောချင်စိတ်တို့ မရှိ။ ခေါ်သံကြားလိုက်ရခြင်းကိုပင်လျှင် ဒေါသကာ နေပြန်၏ ။

“ဟဲ့...ကြားလား...ပြောတာ”

စူးကနဲပြန်ကြည့်ရင်း လာခေါ်သူထက် ဦးအောင်၊ ဘဘုန်းဘုန်းထံ သူမသွားသည်။ ဘဘုန်း ဘုန်းကိုတော့ သူမ တစ်ခါဖူးမှ မမုန်းဖူး။ စိတ်မကွက်ဖူး။ စိတ်မနာဖူး။ သူမကို မေတ္တာကရုဏာအ ပြည့်ဖြင့်ဆိုဆုံးမတိုင်း ခေါင်းငုံ့ကာ နာခံခဲ့မြဲ။ သူမ တစ်ခါဖူးမှတော့ မျက်ရည်မကျစဖူးပေ။

“သမီး...ထိုင်လေ”

ဘဘုန်းဘုန်း၏ ရင့်မှောင်လေးနက်သော မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ငေးကြည့်ရင်း လက် အုပ်ချီကာ ဝပ်တွားခယ ကန်တော့လိုက်ပါ၏ ။

“ငါ့သမီးလေးနေကောင်းလား”

ဘဘုန်းဘုန်းက အမြဲတမ်းပင် ဒီလိုမေးခဲ့သည်။ သူမကလည်း
ဘာတွေဘယ်လိုပင် မ ကောင်းကောင်း၊ အမြဲတမ်း ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးခဲ့သည်။
သူမသည် တတ်နိုင်သမျှ ဘယ်တော့မှ စကားပြောချင်ခဲ့ သူ မဟုတ်ချေ။
သူမအသက်က ကိုးနှစ်လား...ဆယ်နှစ်လား...ဆယ့်တစ်နှစ်
လား...ဆယ့်နှစ်နှစ်လား...သူမမသိ...။ ဘယ်သူမှ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျမသိ။

“စာတွေလိုက်နိုင်လား သမီး”

သူမခေါင်းညိတ်ပြန်၏ ။

“လာ...လာ...ဘဘုန်းနားတိုးလာ...”

ကြင်နာအေးမြသော ကရုဏာလှိုင်းတံပိုးက သူမရင်ကို
ကြီးစွာနာကျင်လှုပ်ခတ်စေ၏ ။ ခေါင်းငုံ့နေမြဲ။ ဘဘုန်းဘုန်းကိုပင်
ရင်ဆိုင်မကြည့်ဖြစ်။

“သမီး...”

မထူးမိ။ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်မိ၏ ။

“နောက်ကို...ဒီမှာရှိကျတဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ အစ်မတွေနဲ့ရန်မဖြစ်ရဘူး။
ကိုယ့်ထက်ငယ် တဲ့ မောင်လေး ညီမလေးတွေနဲ့လဲ ရန်မဖြစ်ရဘူး။ ကြားလားသမီး၊
သမီးတို့အားလုံး အတူတူချည်း ဘဲ၊ ဘဘုန်းရဲ့သားသမီးတွေချည်းဘဲ၊
စာကိုဖြောင့်ဖြောင့်သင်...၊ ထမင်းကို ဝဝစား...၊ ကျန်တဲ့ မောင်နှမတွေနဲ့
ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေ...၊ အဲဒါဆို ပျော်စရာကောင်းသွားမယ်၊ သမီးစိတ်ညစ်မှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

ခေါင်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်မိပြန်၏ ။

“သမီးရဲ့ ကြီးဒေါ်ကြီး မစန်းမြကိုလဲ စိတ်မဆိုးနဲ့၊ သူက သမီးကို
လိမ္မာစေချင်လို့ပြောတာ...မစန်းမြ...ညည်းလဲ ကလေးတွေကို

ချိုချိုသာသာပြောကွယ်...ကြားလား...၊ ဒီလိုပေါ့...ကံ တူလို့ အကျိုးပေးတူလို့ လာပြီး စုဆုံကြတဲ့ လူအချင်းချင်းမဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကကြီးတဲ့လူ...ဒီ တော့ ကလေးတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အုပ်ချုပ်ကွယ်”

“တင်ပါဘုန်းဘုန်း...ဒါပေမယ့်...သူ့ကိုက...”

ဘဘုန်းဘုန်းက လက်ကာပြရင်း

“အေး...အေး...ဒါပေမဲ့ ဘဘုန်းပြောသလို လုပ်ပါလေ” ဟုဆိုသည်။

မစန်းမြက သူမကို မျက်စောင်းထိုးနေဦးမည်လား။

“သမီး...ဘဘုန်းကတင်ရဲ့ခြေရင်းကို ပြောင်းလာမလား”

သူမခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါသည်။

“မစန်းမြ...ဘေထုတ်အသစ်တွေ (၃)ထုပ်ရောက်နေတယ်။ မနက်ကို ဒေါ်ဖွားလှနဲ့ တိုင် ပင်ပြီး သင့်တင့်သလို ဝေငှပေးလိုက်၊ ကြားလား”

“တင်ပါဘုန်းဘုန်း”

“အနွေးထည်တွေလဲ မျှလိုက်ဦး...ဆန်အိတ်တွေ ဘယ်နှစ်အိတ်ကျန်သေးလဲ...၊ မီးဖို ဆောင်က ဒကာမောင်ဟန်ကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်ဦး”

“တင်ပါ”

“ထင်းတွေလောက်ရဲ့လားမသိဘူး...၊ အင်း...”

“ဘဘုန်း...ဒီနေ့ ဟိုဆီစက်ပိုင်ရှင်သားက နိုင်ငံခြားကပြန်လာလို့ ဘဘုန်းဆီ လာလှူ မယ်လို့ ပြောထားတာ မရောက်ဘူးလား ဘုရား”

“အင်း...မနက်ကိုလာဖို့ လျှောက်ထားတယ် ကိုင်း...သွား...သွား ကလေးတွေကို စစ်

ဦးလို့...မကျင်သောင်းကိုပြော...တစ်ချို့နေရာတွေမှာ...ကလေးတွေပျောက်လို့တဲ့”

“တင်ပါ”

“သမီးကော...သွားတော့လေ...ဘုရားဝတ်တက်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊

စာကျက်ချည်၊ စာရ ရင်

စောစောအိပ်...ကြားလား...ဘဘုန်းပြောတာကိုမမေ့နဲ့...လိုက်နာနော်”

ခေါင်းတစ်ချက်ထပ်ညိတ်ကာ ဘဘုန်းဘုန်းကို ဦးချပြီး

လေးကန်ဖင့်နွဲ့စွာ သတ်မှတ်နေရာ သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်ချို့ တစ်စု...တစ်စု...စုပြီး
ဝိုင်းထိုင်ကာ ဘိုကျားတမ်း ဆော့နေ၏ ။ တစ်ချို့ က ငေးမှိုင့်ကာနေကြ၏ ။ သူမတို့
အထက်အစ်မကြီးအရွယ်တွေက နောက်တစ်နေ့စားဖို့ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြ၏ ။

အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ အဘွားထိန်တို့ လူအိုလေးငါးယောက်က ပုတီး

တစ်ချောက်ချောက် စိပ်ကာ ဖျာပေါ်လှဲနေကြပြီ။ ရုတ်တရက်

ခါးသီးအေးစက်ခြင်းများက ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိ စိမ့်ဝင်သလို ခံစားရသည်။

သူမကြောက်သည်။ ကြောက်သည်။ ကြောက်လှသည်။

ဟင့်အင်း...သူမ...မနေဘူး။ ဒီနေရာမှာ သူမ...မနေဘူး။

သူမဘယ်တော့မှ မနေဘူး။ ဘဘုန်းသည် တစ်ညလုံး မီးကို ဘယ်တော့မှ
ပိတ်ထားလေ့မရှိ။ အချို့ကလေးတွေ အများစုက အ မှောင်ကို ကြောက်သဖြင့်
တစ်ညတာပတ်လုံး မီးထွန်းပြီးမှ အိပ်စေသည်။ ကိစ္စမရှိ။ နောက်တစ်နေ့ နေ့
ဈေးဝယ်ထွက်တဲ့ ဈေးကားနဲ့ သူမလိုက်မည်။ သေချာသည်။ သူမ
ဒီနေရာမှာ...မနေဘူးဆို တာ...။ ဘယ်တော့မှ... ဘယ်တော့မှ...

* *

“ဒေါ်အိမ်...ဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ကားကြီးတွေ ဂိတ်ထိုးတဲ့အခါ ဒေါ်အိမ်ဆိုသူ၏ ထမင်းဆိုင်၌
ကားသမားတို့ဖြင့်စည်ကား နေတတ်သည်။ သူကထမင်းချည်းရောင်းတာမဟုတ်။
ဘီယာလေး...ယမကာလေး တွဲရောင်း တော့ ညနေစောင်းကစပြီး
ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်လောက်အထိ လူတွေစည်ကားနေတတ်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာတုန်း မောင်ကောင်းရဲ့”

“အရင်က မတွေ့လို့”

“အရင်က မတွေ့ရင် မတွေ့လို့မှတ်၊ အခုတွေ့ရင် တွေ့တယ်လို့မှတ်”

“သိပ်မခိုင်းပါနဲ့ဗျာ”

“မသာ...၊ နင့်မယားပါ သမီးမို့လား”

“စေတနာနဲ့ ပြောတာဗျ...အရင်တစ်ခါကောင်မလေးတုန်းကလည်း
ခင်ဗျားမတရားခိုင်းလို့ ဆိုပြီး ထွက်ပြေးတာဘဲလေ”

“ဟဲ့...သေနာကောင်...ငါ့ရှေ့မှာ...၊ ဒီဟာမရှေ့မှာ...နင်ကလေကျယ်ပြီး
သွေးခွဲမနေ နဲ့ဟေ့...ငါ့ရှာစာကိုစားရင် ငါခိုင်းတာလုပ်ရမှာပေါ့”

“တော်ရုံလုပ်ဖို့ပြောတာ”

“ဘာလဲ...ဒီတစ်ခါလဲ သီရိမင်္ဂလာဈေးထဲက ကောက်လာတာဘဲလား”

“ဟာ...ဒီမသာလေးက တော်တော် သောက်စကားများတာဘဲ...စားစမ်း၊
စားပြီးရင်... သွား၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်လုပ်...၊ ကိုယ့်မယားနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးပဲ
ဝအောင်ကျွေးဖို့တွေ့ဟဲ့၊ သူများ အပူ ကိုယ့်အပူ မပါဘူး၊ ဒါက ငါ့အပူ၊ ငါ့ကိစ္စ၊ နင်နဲ့
မဆိုင်ဘူး၊ နင်ဝင်မပြောနဲ့”

ဒီလိုလူမျိုးတွေ တွေ့ရတတ်သလို တစ်ခါတစ်ခါ ဟိုလို

လူမျိုးတွေလည်းတွေ့ရတတ်ပြန်၏။

“ဒေါ်အိမ်...ခင်ဗျား မရှုံးနဲ့၊ ကောင်မလေးကို ရှုံးခိုင်း”

“ဟဲ့...ခွေးလေခွေးလွင့်မသားတွေရဲ့၊ နှာဘူးထမနေနဲ့၊

အရွယ်မရောက်သေးဘူး”

“သနားကမားလေးဗျာ”

“မူးရင်...ကိုယ့်ဟာကိုယ်ကောင်းကောင်းမူးစမ်းဟယ်...သောက်ကောင်ငေ

“ကောင်မလေး...လာဦးဟေ့”

“အေး...နင်တို့သေအောင်ခေါ်တောင်...လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“စကားလဲမပြောဘူး”

“အေး...အ.နေတယ်”

“အ.နေတဲ့လူကို ပွင့်အောင်လုပ်ပေးရမယ်”

“ဖယ်စမ်းပါဟဲ့...တကတည်းကို...ပြောမရ...ဆိုမရနဲ့

ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“နောက်ရက်တွေ ဆိုင်ပြောင်းစားလိုက်ရမလား”

“နင်တို့တွေ ဓားမစာဖြစ်မစိုးလို့...ပြောနေတာဟေ့”

“အောင်မာ...ခံတဲ့ကောင်က ခံပေမယ့်...ကျုပ်လိုကောင်က ခံမတဲ့လား...”

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမစိတ်တွေက လွင့်နေဆဲ။ သွေ့ခြောက်အက်ကွဲနေဆဲ။

စကားပြောစရာ လူရှာမရဆဲ။ အပြုံးဆိုတာကို မသိဆဲ။ နေခြင်း...စားခြင်းတွေမှာ

အရသာကင်းမဲ့နေဆဲ။ လူတွေ၏ စကားသံများက နားစည်ထဲမှာ တစ်သံထဲဖြစ်ဆဲ။

မျက်ရည်တို့ခန်းခြောက်ဆဲ။ ခံစားမှုကင်းမဲ့သောဗ လာချည်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ဆဲ...။ ထိုမှ...လွန်သော်...။ ထိုမှလွန်သည်ရှိ သော်။

